

En af flokken

Lena Esmarch er stærkt hørehæmmet. Det hæmmer hende dog ikke i hendes arbejde som fast aftenvagt på et plejecenter i Gentofte.

TEKST ANNE GULDAGER
FOTO MARK KNUDSEN/MØNSUN

Egentlig er det kun Lena Esmarch, vi skal tale med. Hun vil gerne fortælle om, hvordan det er at være næsten døv på en arbejdsplads befolket af hørende, og det er derfor vi sidder her i den imponerende aula på den nedlagte skole, der nu rummer plejecenteret Nymosehave i Gentofte.

Men Lenas kollega Fatiha sidder her også. Hun har inviteret sig selv, fordi hun har et vigtigt budskab: At Lenas handicap hverken er en hæmsko i forhold til arbejde eller kolleger.

LIV BLANDT HØRENDE

Lena har været stærkt hørehæmmet, siden hun fik mæslinger som kun halvandet år gammel. Men hendes liv har altid udspillet sig blandt hørende. Hun var 5-6 år, før hendes forældre og børnehaven opdagede, at hun ikke kunne høre.

Da hun skulle i skole, vaskede forældrene mellem

en skole for døve og en skole for hørehæmmede og valgte det sidste. "Heldigvis", siger Lena, "for ellers havde jeg ikke haft det sprog, jeg har i dag".

Lena uddannede sig herefter først til sygehjælper og siden til social- og sundhedsassistent og har stort set altid arbejdet blandt hørende, i dag som fast aftenvagt på Nymosehave.

"Jeg ville ikke kunne klare at være på et hospital. Her har jeg beboerne alene og kan bede dem skrue ned for radioen. Jeg trives bedst i aftenvagten, hvor der ikke er så mange mennesker og telefoner, der skal passes", fortæller Lena, der ikke kan besvare en telefon og har svært ved at følge med, når flere taler på én gang, eller bemærkninger flyver gennem luften.

"Her kan godt være lidt hønsegård", erkender Fatiha. "Hvis vi griner højlødt, kommer Lena og siger, at hun også vil være med".

"Jeg vil ikke være krævende og forlange at være med, hvis det er privat og ikke fagligt. Men jeg kan godt have mine

ensomme stunder, hvor jeg trækker mig", siger Lena og bliver afbrudt af Fatiha: "Du er ikke krævende - vi vil jo gerne have dig med", siger hun bestemt.

ÅBEN OM SIT HANDICAP

I sin tid var det en kamp at komme ind på sygehjælper-skolen, der frygtede, at Lena ikke ville kunne klare det og kun optog hende på prøve.

"Men jeg har aldrig haft problemer med at få arbejde", siger Lena, der, når hun har søgt arbejde, har fortalt om sit handicap allerede i ansøgningen.

"Jeg har ikke villet skjule det - det ville jo komme frem under samtalen under alle omstændigheder".

For nogle år siden mistede hun den sidste rest af hørelsen på det ene øre, og var lægerne ikke blevet overtal til et høreimplantat, havde hun måttet vinke farvel til arbejdsmarkedet - i hvert fald på almindelige præmisser.

"Men takket være det lille implantat og sine høreapparater passer hun stadig

Når Lena Esmarch kører hjem fra sin aftenvagt, er hun træt. Meget træt. Det koster på energikontoen at skrue ekstra op for alle sanser for at kunne følge med, så når hun kobler af, er det ofte sammen med andre hørehæmmede. "Så bliver man også mere vant til, at det er ok at sige hva' 30 gange", forklarer hun. "Hørehæmmede, der kun omgås hørende, lader ofte som om, de har hørt, hvad der er blevet sagt, men man kan se på dem, at det har de ikke".

sit arbejde og benytter kun tegnsprogstolk i forbindelse med møder og kurser, hvor der ikke kan tales direkte til hende.

"Mange tror, at fordi man får et høreapparat bliver man automatisk hørende - det er en udbedt misforståelse. Uanset hvor avanceret et høreapparat er, vil man altid have svært ved at få det hele med. Men jeg vil helst klare mig selv og så vidt undgå tolken, så jeg bare kan være en del af flokken", siger Lena.

"Det er du jo", siger Fatiha. "Derfor skal du heller ikke blive ked af det, hvis vi indimellem glemmer, at du ikke kan høre og for eksempel kommer til at ringe til dig. Det er fordi, du jo bare er ligesom os andre".

"Ja", griner Lena - "som jeg plejer at sige: Døve kan alt, undtagen høre".